

Бог иска да сме свети

Всички християни са призвани към святост, това е основното послание на Опус Деи. За това призвание говори св. Хосемария в една своя проповед, произнесена през 1960 год. По-долу поместваме една част от проповедта.

Ние сме част от семейството на Христос, понеже Той самият „ни избра чрез Него, преди да се свят създаде, за да бъдем свети и непорочни пред Него с любов, както предопредели да ни осинови за Себе Си чрез Иисуса

Христа, по благоволение на Своята воля” (Еф. 1, 4-5). Това, че Господ ни е избрал без никаква наша заслуга, ни набеязва една определена цел – личната святост, както категорично ни заявява свети Павел: „Тази е волята Божия: да бъдете осветени, да се въздържате от блудство”(1 Сол. 4, 3). Нека не забравяме думите му. Ние сме в кошарата на Учителя, за да изкачим този връх. (...)

Важно е да запечатаме с огнени букви в душата идеята, че поканата за святост, отправена от Исус Христос към всички хора без изключение, изисква от всеки от нас да развива своя вътрешен живот, да се упражнява всекидневно в християнските добродетели. И то не как да е - нито повече от обикновеното, нито дори по отличен начин, ами трябва да се напругаме направо до

героизъм, в най-точния и най-безусловния смисъл на думата.

Целта, която ви предлагам – точно тази, която Бог посочва на всички нас – не е някакъв мираж или непостижима идея. Мога да ви дам толкова конкретни примери за обикновени жени и мъже – като вас и като мен – които срещнаха Исус, Който минава „някак си скришом” (Йн. 7, 10) и през най-незначителните житейски ситуации, и решиха да го последват, прегърнали с любов своя кръст. **В тази епоха на всеобщо сриване, на отричане и отчаяние, на разпуснатост и анархия, ми се струва още по-актуално простото и дълбоко убеждение, което още от началото на моето свещеническо служение винаги е възпламенявало желанието да кажа на цялото човечество:**

световната криза е криза за светци.

Вътрешен живот – това е едно изискване на призванието, което Учителят е положил във всички души. Трябва да бъдем свети – ще ви го кажа с един израз от моя район – без никакъв недостатък, изобщо истински християни, неподправени, готови да бъдат обявени за светци. Ако не сме такива, значи сме се провалили като ученици на Единствения учител.

Отбележете също, че Бог – като се спря върху нас, като ни даде Своето благоволение да се борим за постигане на светостта посред света – ни наложи и задължението за апостолат.

Разберете – дори от чисто човешка гледна точка, както казва един от отците на Църквата – загрижеността за душите

избликва като логично следствие от този избор; щом разберете, че нещо ви е било от полза, се опитвате да просветите и останалите хора. Значи трябва да поискате и други да ви придружат по Господните пътища. „Ако отивате на форума или на баня и срещнете някой, който се чуди какво да прави, го каните да ви придружи. Приложете тази светска привичка и към духовното и когато отивате при Бог, не го правете сами” (Свети Григорий Велики, *Проповеди по Евангелията*, 6, 6 (PL 76, 1098)).

Ако не искаме да си пропилеем напразно времето – особено с измислените извинения за трудностите, произлизащи от заобикалящия ни свят, каквито извинения съпровождат християнството още от установяването му – трябва добре да помним, че Исус Христос е

свързал съвсем естествено качеството на вътрешния ни живот с резултатите от нашите действия за привличане на хората, които ни заобикалят. Христос е поставил светостта като условие за въздействието на апостолската дейност; поправям се – усилията на нашата вярност, защото не ще бъдем никога свети на земята. Изглежда невероятно, но Бог и човеците имат нужда ние да проявяваме непоколебима вярност - без никакви компромиси, която да води до радикалните ѝ прояви – без тънки сметки и не криво-ляво, една цялостна вярност на приетото християнско призвание, която практикуваме с особено старание.

Може би някой би си помислил, че говоря основно за група подбрани личности. Не се заблуждавайте толкова лесно, водени от малодушието и спокойствието.

Напротив, усетете крайната необходимост всеки един да бъде един друг Христос, същи Христос. Накратко казано: необходимостта нашето поведение да бъде съобразено с нормите на вярата, тъй като святостта – тази, към която трябва да се стремим – не е святост второ качество; такава не съществува. А основното изискване към нас – разбира се съобразено с нашата природа – е да обичаме: „Любовта, която е свързка на съвършенството”(Кол. 3, 14). Любовта, която трябва да упражняваме според изричните заповеди, дадени от самия Господ: „Възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум”(Мт. 22, 37), без нищо да си спестяваме. В това се състои светостта.

Из проповедта „*Величието на обикновения живот*”, св.

Хосемария Ескрива, *Приятели на
Бог*, 2-6.

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://opusdei.org/bg-
bg/article/bog-iska-da-sme-sveti/](https://opusdei.org/bg-
bg/article/bog-iska-da-sme-sveti/)
(20.03.2026)